

МОЛИТВА ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО*)

(Истинска случка).

Дѣдо Панче, отъ Щипъ, стана рано тая заранъ. Бѣше недѣля, 6 априлъ. Стариятъ българинъ бѣше набоженъ и никога не пропускаше черковна служба. Тежеше му само, че свещеникътъ бѣше сърбинъ. Но ходѣше на черква, понеже тя бѣстроена отъ българи. И тамъ, на български, се молѣше мислено старецътъ. Най-много молитви отправяше къмъ Всевишния за свѣтлия день на свободата.

Дѣдо Панче прекрачи стария черковенъ прагъ съ трепетъ въ душата. Отъ дълго време надежда бѣ огрѣла сърдцата на българитѣ. Чувахе се, че скоро ще дойдатъ германски войски откъмъ свободна България и ще извършатъ своето освободително дѣло. Днесъ дѣдо Панче желаше да отправи най-горещи молитви за това свето дѣло.

Попътъ застана предъ олтаря. Бѣше бледенъ и тревоженъ. Вмѣсто да служи литургия, той подхвана следното слово:

— Братя сърби! (Тѣй наричаше и попътъ българитѣ). Тая заранъ е започнала войната ни съ германцитѣ. Но вие се не бойте! Нашата държава е силна и голѣма. Имаме най-модерни оржжия — дългобойни топове, тежки танкове, бързи самолети — иматъ ли изброяване!?

Сърдцето на дѣдо Панче заби отъ радостъ. Отъ радостъ, че е започнала войната. Освободителната война. А на самохвалствата на попа старецътъ се усмихна подъ мустакъ. Знаеше той силата на сърбитѣ. Знаеше, че и три дни не ще устоятъ на свѣткавичното германско оржжие.

Попътъ продължаваше речта си:

— Още утре ние ще пиемъ кафе въ София. Следъ седмица — руйно вино въ Пловдивъ и Плѣвенъ. А следъ две седмици, най-много следъ месецъ, ще се кжпимъ въ Черно море.

Свиха се гнѣвно веждитѣ на дѣдо Панче отъ тия кухи, безсрамни самохвалства. Възмутенъ до дънъ-душа, той се въртна и излѣзе отъ храма, преди камбаната да е ударила за черковенъ разпусъ.

Вънъ улицитѣ бѣха пълни съ неизброими сръбски войски. Бързаха да се сражаватъ съ германцитѣ.

— Снахи, деца, — викна той на домочадието си, щомъ пристигна въ кжщи. Елате при иконата на Св. Богородица, да се молимъ Нека Господнята Майка помогне на храбритѣ германци. Тѣ сж навлѣзли вече въ изстрадаला Македония. Веригитѣ на пѣкленото робство се трошатъ вече. Въ църква не можахъ да се моля. Тука всички ще се молимъ.

Минаха въ малката стаичка, пристроена до сайванта, срещу голѣмата нова двуетажна кжща. Тамъ бѣше иконата на Света Бо-

*) Разказчето е изпратено отъ гр. Щипъ.